

EDUARD INIESTA POSA MÚSICA A POEMES DE JOAN MARGARIT

◆◆◆◆◆ Xavier Cervantes

L'Auditori de Barcelona estrena aquest vespre *El gos solitari de Mozart*, una obra composta per Eduard Iniesta a partir de cinc poemes de Joan Margarit. Iniesta (Barcelona, 1968) va rebre l'encàrrec de Joan Pàmies, que avui dirigirà l'Orquestra de Cambra Catalana. I tan aviat com s'hi va posar, va pensar a treballar amb la mezzosoprano Inés Moraleda -"una cantant amb majúscules", diu Iniesta- i amb el poemari de Margarit. "És el meu poeta preferit, juntament amb Joan Vinyoli, i tenia moltes ganes de treballar amb ell", explica Iniesta.

En *El gos solitari de Mozart*, que també té versió en CD, el compositor barceloní posa música a poemes dels llibres *L'ordre del temps* (1985), *Llum de pluja* (1986), *Casa de Misericòrdia* (2007) i *Misteriosament feliç* (2008). "Quan vaig parlar amb Joan Margarit, em va dir: «Tu tria el que vulguis, perquè al cap i a la fi ets tu qui va al poeta, no és el poeta qui va a la música». Un agafa poesies per inspirar-se i es tirar el fil", diu. En aquest cas, el fil va ser un vers del poema *Sonata*, que parla del gos de Mozart. "La llegenda explica que un gos va acompanyar el fèretre de Mozart fins a l'últim moment. Tant és així que el gos va morir congelat i, gràcies a ell, diuen, es va descobrir on són les restes del compositor. Aquesta fidelitat, aquesta capacitat de sacrifici, li serveix a Margarit com a brúixola de l'amor i de la capacitat d'estimació, i és el que m'ha ajudat a es-tirar el fil", assegura Iniesta.

A l'hora de lligar partitura i poesia, Iniesta va tenir clar que els poemes

eren "intocables", tot i que Margarit li va donar "tota la llibertat del món" per fer el que volgués. Només hi ha alguna llicència musical, com ara repetir un vers per donar-li una rellevància determinada.

La música que ha compost Iniesta "té una textura clàssica, però amb un però". "A mi m'agraden molt Ennio Morricone i Nino Rota, compositors que busquen en l'orquestra nous colors incorporant instruments o disposant l'estructura d'una manera determinada", explica. Per tant, el públic de L'Auditori trobarà "l'obra d'un músic que viu a Barcelona, que d'alguna manera és una ciutat portuària, i que està completament amarada d'aquesta influència de les músiques dels països limítrofs que romànticament podem dir que ens arriben pel port de la ciutat". Serà "el reflex" d'una manera de treballar, però "amb una orquestra de cambra" en què Iniesta incorpora, amb els seus instruments de corda pinçada, "els elements coloristes i mediterranis" que l'identifiquen.

El programa del concert també inclou *L'idil·li de Sigfrid*, de Wagner. "Va molt lligada a l'amor, com tota l'obra de Margarit. És una peça magnífica, preciosa, que es toca molt poc", diu Iniesta. Pel que fa al futur immediat, el músic barceloní prepara un disc per al març -"que serà optimista"-, continua acompanyant Marina Rossell i Rosa Zaragoza en directe i comparteix amb Mercè Sampietro l'espectacle *9 maletes*, dirigit per Joaquim Oristrell, que es va estrenar al Festival Temporada Alta el 20 d'octubre.

seves "petites pàtries" literàries: l'existencialisme romàntic, la *Iliada* i la Bíblia. "Defenso l'existencialisme fins al moment en què Sartre comença a fer el pallaso", diu el poeta, que a *Faula* carrega contra el moralisme, exemplificat en Simone de Beauvoir. "Hi ha quatre llibres de memòries a partir dels quals es pot resseguir la història del segle XX -diu Margarit-. El primer és el de Nina Berberova, *La cursiva és meua*, en què es veu com una dona culta russa que fuig de la revolució s'instal·la a París i tothom amb qui es troba són proestalinistes. El segon és d'Olga Ivinskaja, l'amant de Borís Pasternak, un triomfador que no se'n va de Rússia. El tercer, *Contra tota esperança*, de Nadejda Mandelstam: hi narra com envien el

marit, l'Òssip, a Sibèria, i com han d'aprendre's de memòria els seus poemes per culpa de la persecució política. L'últim és *Els cignes salvatges*, de Jung Chang, que repassa el segle XX des de la Xina, amb el maoisme i la Revolució Cultural del 1966 inclosa. El poema *Faula* neix a partir de la lectura del llibre de Berberova. Després de passar per París, s'instal·la als Estats Units i allà s'obre camí. Un cop jubilada torna a París, de vacances. Recorda que va a dinar a Saint André des Arts, una plaça plena de restaurants. Hi va abans d'hora i no hi ha ningú, tret d'una dona. Berberova descobreix que és Simone de Beauvoir, sola i vella com ella mateixa: no s'atreveix a dir-li res, tot i el mal que li havia fet en el passat" ◆◆

JOAN MARGARIT ÉS UN DELS POETES CATALANS VIUS MÉS LLEGITS. PERE VIRGLI

04
EL MÚSIC BARCELONÍ EDUARD INIESTA.
FERRAN FORNÉ

"Potser a dins només hi ha / unes quantes llums roges i remor / de maquinària. Els poemes"

"Desitjaria que un poema meu / fos una sala que emparés algú. / El crit d'alguna pinzellada roja"

"L'autoritat, a classe, cobria com la neu: / queia suau però després glaçava"

"El present és la llengua dels carrers, / maltractada i espúria, arrapada / com l'heura a les ruïnes de la història"